

РЕШЕНИЕ

№ 43

гр. Варна, 21.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ВАРНА, I СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и първи февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Милен П. Славов

Членове: Петя Ив. Петрова
Мария Кр. Маринова

при участието на секретаря Олга Ст. Желязкова
като разгледа докладваното от Милен П. Славов Въззивно гражданско дело
№ 20233000500514 по описа за 2023 година

за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е образувано по подадена въззивна жалба на М. А. А. от гр. В. чрез адв. М. И. от АК-Варна, насочена срещу решение № 979/07.08.2023г., постановено по гр.д. № 1283 по описа за 2022г. на Окръжен съд-Варна, с което са отхвърлени предявените срещу „Ученически отдих и спорт“ ЕАД, ЕИК 175030371, гр. София, искове за установяване в отношенията между страните, че М. А. А. е собственик на недвижими имоти, находящи се в гр. Варна, кв. „А.“, местност „*“, а именно: ПИ с ид. №10135.5507.85 по КККР на гр.Варна с площ от 8 117 кв.м., при описани граници, ведно с построените в него сгради с ид. 10135.5507.85.22 по КККР на гр.Варна със застроена площ от 237 кв.м. и сграда с ид. 10135.5507.85.08 по КККР на гр.Варна със застроена площ от 53 кв.м., на основание наследяване от своята майка Ел. А., тя - по наследяване от своя баща М. З., а той чрез изтекла в негова полза придобивна давност в периода от 1933г. до 1955г. и предявен в условията на евентуалност иск за приемане за установено спрямо ответника, че ищецът е собственик на имотите на основание изтекла в негова полза придобивна давност – за $\frac{1}{4}$ ид.част от имотите в периода от *г. /смъртта на баща му/ до предявяване на иска, а за останалите $\frac{3}{4}$ ид.части – давностно владение в периода от *г. /смъртта на майка му/ до предявяване на иска с присъединяване на владението на своята майка в периода от 14.07.*г.

до 17.04.*г. и на нейния наследодател в периода от 1933г. до 1966г., на осн. чл. 124, ал. 1 ГПК; и ищецът е осъден да заплати на ответника сумата от 4 780 лв., представляваща сторени по делото съдебно-деловодни разноски, на осн. чл. 78, ал. 1 ГПК. Счита се, че решението е неправилно като постановено в нарушение на материалния закон, съществено нарушение на съдопроизводствените правила и е необосновано. В тази връзка е изложено, че неправилно е определено приложимото материално право; грешно са определени релевантните по делото факти по възраженията на ответника и е приложена правна последица при недоказаност на целия състав на приложимото материално право; и обратно – при наличието на всички елементи от фактическия състав на материалния закон – грешно е приложена правна последица; налице е неправилно тълкуване на приложимата материалноправна норма и не е съобразена задължителна съдебна практика. Сочи се, че решението е постановено и въз основа на непредставени по делото доказателства, мотивите на решението не съдържат обсъждане по допустимост и относимост на доказателствените средства; доказателственият материал не е обсъден в неговата цялост чрез излагане на конкретна преценка на доказателствата; неправилно е разпредЕл. доказателствената тежест. Необосноваността е аргументирана с неспазване на правилата на формалната логика; неправилно структуриране на решението относно разглеждането на фактите и приложимото право от предмета на делото; вътрешнопротиворечиви мотиви. Изложени са конкретни съображения и правни изводи въз основа на подробен анализ на събрания по делото доказателствен материал (документи, гласни доказателства и експертни заключения) и с привеждане на правни и логически аргументи в подкрепа на тезата, че ищецът е придобил въз основа на наследствено правоприемство, а евентуално – въз основа на придобивна давност, описаните три недвижими имота – един поземлен и построените в същия две сгради. По този начин се счита, че напълно несъответстващ на доказателствения материал по делото, е главният и решаващ мотив на първоинстанционния съд, за да отхвърли исковете - че в периода от 1950г. до 1960 г. е било извършено „машабно застрояване“ и отчуждаване на поземления имот, които били пречка за реституция в реални граници. Излага се, че след като е прието за безспорно и ненуждаещо се от доказване между страните по делото, че към 1944г. дядото на ищеца – М. Н. З. е владял поземления имот и двете процесни сгради, и е бил собственик на същите, при липсата на твърдение за отчуждаване на имотите и липсата на доказателства за одържавяването им, при наличието на доказателства за осъществявано непрекъснато владение от родителите на ищеца след смъртта на М. З. през *г., а след тяхната смърт и от самия ищец – то твърдяните по делото придобивни основания са били доказани. Напротив, противопоставените от ответника права върху имотите като апортирани в

капитала на създаденото от държавата ЕООД и преобразувано в ЕАД, не са съществували в патримониума на държавата и не са придобивани от учреденото търговско дружество. Поради това (а и препращайки към съображенията, изложени в писмената защита пред първата инстанция) се поддържа, че предявените главен и/или евентуален иск са основателни и следва да бъдат уважени според начина на тяхното съединяване. Отправя се искане за присъждане на направените разноски и за въззивната инстанция.

В предвидения срок е депозиран отговор на въззивната жалба от насрещната страна „Ученически отдих и спорт“ ЕАД, гр. София, чрез адв. Р. Г., с който същата е оспорена като неоснователна. Счита се, че обжалваното решение е валидно, допустимо и правилно, и не страда от посочените в жалбата пороци. Поддържа се, че процесните имоти са били апортирани в капитала на дружеството като непарична вноска на едноличния собственик на капитала – държавата, по силата на решение 1005/20.12.04г. на МС. Посочено е, че държавата е придобила правата си въз основа на чл. 1, ал. 1 от Закона за имуществата на БКП, БЗНС, ОФ, ДКМС, САБФК и БПС. За тези имоти пък учреденото еднолично търговско дружество се е снабдило с КНА през 2005г. Оспорва се оплакването за допуснати от съда процесуални нарушения, тъй като съгласно трайната съдебна практика, решаващият съд разполага с правомощието служебно да назначава експертиза по въпроси, за които смята, че е налице необходимост от специални знания за изясняване на относимите за спора факти. Преди апортирането на имотите в капитала на ответното дружество, същите са били използвани за нуждите на държавата чрез съответни държавни органи (вкл. и като пионерски лагер), което пък изключва възможността същите да са били владени от наследодателите на ищеца и от него самия. Отделно от това преди решение 1005/20.12.04г. на МС имотите са имали статут на публична държавна собственост и е била налице забраната по чл. 86 от ЗС за придобиването им по давност. След придобиването на имота от дружеството и с оглед на статута му на частна държавна собственост, е била налице пък нормата на § 1, ал. 1 от ЗД на ЗС, обн- ДВ, бр. 46/06.06.2006г. Дружеството чрез свои служители е осъществявало владението върху процесните имоти, а за периода от 01.01.05г. до 31.12.22г. непрекъснато е заплащало задълженията за тях по ЗМДТ. Провеждани са били и тръжни процедури за отдаването на имота под наем. Поради изложеното се претендира потвърждаване изцяло на обжалваното решение и присъждане на разноските за настоящата инстанция.

Изразените в жалбата и в отговора й становища, се поддържат в с.з. пред настоящата инстанция чрез процесуални представители.

Пред въззивната инстанция са депозирани писмени бележки от въззивника чрез неговия процесуален представител. В същите се поддържа,

че въз основа на събраните по делото доказателства следва да се приеме за установено по делото, че двете процесни постройки са били изградени най-късно през 1935г., тъй като са били отразени в КП от 1935г. Сградите са разположени в поземлен имот, който е бил завладян в началото на 20-ти век от прародителите на ищеца и е владян непрекъснато от неговите дядо и баба по майчина линия, от неговите родители и от самия ищец. Поради това започналата да тече при действието на ЗД (отм.) придобивна давност, считано от 1935г., е изтекла през *г. при добросъвестно владение или през 1955г. - при недобросъвестно владение. Признанието на ответника, че спорните имоти са били собственост на праводателя на ищеца към 1944г., налага изследването на въпроса относно одържавяването на имотите. Доказателства за последното липсват и поради неземеделския характер на земята и невключването ѝ в блок на ТКЗС, придобивната давност за същите е продължила да тече и най-късно към 1955г. е изтекла. Приетият по делото АДС от 1998г. не удостоверява правата на държавата, основани на придобивно основание, твърдяно от ответника, вкл. и в отговора на въззивната жалба – чл. 1, ал. 1 от Закона за имуществата на БКП, БЗНС, ОФ, ДКМС, САБФК и БПС. Не е било реализирано и благоустройствено мероприятие. Поради неизвестността на съдържанието на отразения в АДС от 1998г. предходно съставен АДС № 401/1987г., правата на ответника не са доказани. Отделно от това след отписването на имота като държавен след 2006г., не съществуват и никакви пречки за придобиването му по давност, още повече, че ответникът не е ангажирал доказателства, че е развивал дейност и е владял процесните имоти. Заплащането на данъци за имота не е фактическо или юридическо действие, с което се отблъскват действия по своене или се прекъсва срока на придобивната давност или се отнема правото на собственост. Излага се, че дори и в определени периоди от време имотите да са били ползвани със знанието и без противопоставянето на праводателите на ищеца, след като липсва юридическо основание, с което държавата се легитимира като носител на вещно право преди 1998г., то това допускане в имота не прекъсва давността и не отнема собствеността, придобита през 1955г. поради това се претендира отмяна на решението и уважаване на предявените искове.

Въззивната жалба е подадена в срок, редовна е, налице са доказателства за надлежна представителна власт и е насочена против обжалваем съдебен акт от надлежно легитимирана страна, поради което е допустима.

За да се произнесе настоящият състав на съда съобрази следното от фактическа и правна страна:

С подадената на 14.06.22г. искова молба, уточнена с допълнителни молби от 11.07.22г. и от 25.07.22г., ищецът е навел твърдения, че е собственик на недвижими имоти, находящи се в гр. Варна, кв. „А.“, местност

„*“, които по действащата КKKP на гр. Варна представляват ПИ с ид. №10135.5507.85, с площ от 8 117 кв.м., при описани граници, и построените в него сгради с ид. 10135.5507.85.22 със застроена площ от 237 кв.м. и сграда с ид. 10135.5507.85.8 със застроена площ от 53 кв.м., на основание наследяване от своята майка Ел. М. А., тя - по наследяване от своя баща М. Н. З., а той чрез изтекла в негова полза придобивна давност в периода от 1933г. до 1955г. В условията на евентуалност е навел твърдението, че е собственик на имотите на основание изтекла в негова полза придобивна давност – за $\frac{1}{4}$ ид.част от имотите в периода от *г. /смъртта на баща му Ал. Ас. А./ до предявяване на иска, а за останалите $\frac{3}{4}$ ид.части – давностно владение в периода от *г. /смъртта на майка му Ел. М. А./ до предявяване на иска, с присъединяване на владението на своята майка в периода от 14.07.*г. до 17.04.*г. и на нейния наследодател в периода от 1933г. до 1966г. Посочил е, че поземленият имот е бил завладян от родителите на дядо му М. – Н. и Ел. З.и в началото на 20-ти век. Те изградили стопанска постройка, а по-късно през периода от 1935г.-1939г. била построена и малка жилищна постройка (вила) за семейството. В уточняващата молба от 11.07.22г. (л. 38) се твърди, че двете процесни сгради били налични в имота преди 1935г. През *г. майката на ищеца Ел. М. З. е сключила граждански брак с баща му Ал. Ас. А. и младото семейство останало да живее в процесния имот заедно с бащата на Ел. – М. З.. В този имот се е родил и ищеца. Сестрата на Ел. – Н. М. Б. се омъжила в гр. С. и посещавала имота само през лятото. М. З. починал през *г. (а съпругата му е починала преди него през *г.) и зачитайки волята му имотите да останат в наследство на дъщеря му Ел., другата му дъщеря Н. (лелята на ищеца) се е отказала от наследството на баща си. През *г. е починал бащата на ищеца, а през *г. – майка му. Твърди, че за посочените по-горе периоди, всеки от родствениците му и негови праводатели, а след смъртта на родителите му – и самият ищец, са осъществявали владение върху имота и са го своили, поради което и същият е бил придобит на оригинално правно основание – от дядото на ищеца за период най-дълго от 20 години (изтекъл към 1955г.), а след смъртта му по наследяване от неговата майка, а след нейната смърт – по наследяване от самия ищец, евентуално – въз основа на изтекла в негова полза придобивна давност – за $\frac{1}{4}$ ид.част от имотите в периода от *г. /смъртта на баща му/ до предявяване на иска, а за останалите $\frac{3}{4}$ ид.части – давностно владение в периода от *г. /смъртта на майка му/ до предявяване на иска, с присъединяване на владението на своята майка в периода от 14.07.*г. до 17.04.*г. и на нейния наследодател в периода от 1933г. до 1966г. Наведени са били твърдения че ответното дружество е вписано в кадастралния регистър като собственик на имотите и освен това са били отразени извършени документални действия по управлението им. В допълнителната молба от 11.07.22г. е посочено, че ответникът е предприел действия за отдаването на

процесните имоти под наем чрез обявяването на публичен търг.

В депозирания от ответното дружество отговор на исковата молба е оспорено придобиването на процесните имоти от ищеца на посочените в евентуалност придобивни основания. Сочи се, че липсват доказателства праводателите на ищеца да са придобили собствеността върху имотите, а твърденията за осъществявано владение са недоказани. Посочено е, че до 20.12.2004г. имотите са били публична държавна собственост, предоставени на МОН за изпълнение на функциите му по организиране и координиране на държавната политика в областта на ученическия отдих, туризъм и спорт. Имотите се ползвали за нуждите на Национален център за ученически отдих и туризъм към МОН (открит със заповед на министъра на образованието и науката през 1993г.), преобразуван в Национален център за ученически отдих, туризъм и спорт като самостоятелно юридическо лице – държавно обслужващо звено (през 1998г.). Последвало е сливането му с Квалификационно-възстановителен център, гр. София през 2001г. и е образуван Национален център за отдих, възстановяване и спорт, който е стопанисвал процесните имоти. На 24.01.05г. с учредителен акт на министъра на образованието и науката е образувано ответното дружество като ЕООД и процесните имоти след като са били преобразувани през 2004г. в частна държавна собственост, са били внесени в капитала на дружеството като апортна вноска. С решение от 2006г. ответното дружество е било преобразувано в ЕАД. Владението върху имотите е било предадено на дружеството от Национален център за отдих, възстановяване и спорт въз основа на заповед № РД-09-376/16.03.05г. на министъра на образованието и науката. За имота са били изготвени тръжни процедури. Поради това, дори и преди 1944г. праводателите на ищеца да са били собственици на имотите, то същите са били одържавени и правото им на собственост от държавата е преминало в патримониума на ответното дружество. Фактическата власт върху имотите е била упражнявана непрекъснато от дружеството от момента на неговото учредяване и придобивна давност не е могла да тече против държавата на осн. чл. 86 от ЗС до 20.12.2004г., а след това евентуална придобивна давност е спряла да тече на осн. § 1, ал. 1 от ЗД на ЗС (обн. ДВ, бр. 46 от 06.06.2006г.).

По правата на ищеца относно процесните имоти.

За да е налице владение, годно да произведе правни последици, е необходимо упражняването на фактическата власт за себе си да е постоянно и непрекъснато, да е спокойно (да не е установено с насилие или по скрит начин), да е явно (да се упражнява така, че всеки заинтересован да може да научи за това) и да е несъмнено (да няма съмнение, че владелецът държи вещта, както и за това, че я държи за себе си). Елементите от този сложен

юридически факт (придобивната давност), който е от категорията на правомерните юридическите действия, включват освен държането на вещта, но и наличието на представи и желания, насочени към установяването, придобиването, прехвърлянето, изменението и погасяването на права и задължения /представляващи субективния елемент от предметното им съдържание/, както и тяхното обективизиране чрез волево изявление, насочено към сетивното му възприемане от други с цел да се разкрият тези преживявания и представи /представляващо обективния елемент от предметното им съдържание/.

Предвид предявените положителни установителни искове, доказателствената тежест за установяване на правнорелевантните факти на осъществяване на фактическата власт върху имота непрекъснато, необезпокоявано и несъмнено в продължение на посочените от ищеца периоди, с намерението за своене на имота от неговите праводатели, респективно от самия ищец, както и настъпването на наследствено правопримство, е върху ищеца.

Както е посочено в мотивите на ТР № 4/12г., постановено на 17.12.12г. от ОСГК на ВКС, обективният елемент на владението – упражняването на фактическа власт – съвпада с този при държането, но именно субективният елемент определя упражняването на фактическа власт върху имот като владение. Законът /чл.69 ЗС/ предполага наличието на намерението да се свои вещта. Именно затова, за да се трансформира фактическото състояние на упражнявана фактическа власт чрез действия, съответстващи на определено вещно право в самото вещно право, е необходимо потвърждаване наличието на намерение за своене чрез позоваване на последиците от придобивната давност.

В случая, извън настоящото дело, няма данни ищецът или неговите праводатели да са се позовали на последиците на придобивна давност.

От представените от ищеца удостоверения за наследници, издадени от Община Варна (т. I, л. 51-64), се установява, че ищецът е единствен наследник по закон на своята майка Ел. М. А., починала на *.*г., както и на своя баща Ал. Ас. А., починал на *г. От своя страна Ел. М. А. е била наследница заедно със своята сестра Н. М. Б. на баща им М. Н. З., починал на *г., вдовец към датата на смъртта си. От представената молба на Н. М. Б. и и удостоверение, издадено от ВРС на 20.08.2004г. се установява, че същата се е отказала от наследството, останало след смъртта на баща ѝ М. Н. З. и отказът е вписан в особената книга на съда под № 66/2004г. (т. I, л. 12-14).

С протоколно определение от 04.11.22г. е било прието за безспорно установено между страните, че към 1944г. собственик на процесните имоти е

бил наследодателят на ищеца М. Н. З..

В същото съдебно заседание представителят на ответника е оспорил твърдението на ищеца, че след 1944г., когато се е осъществило одържавяването на имотите, владението е било осъществявано от наследодателите на ищеца.

От разпита на водените от ищеца свидетели се установява следното:

Свидетелката К. (съобразно отразената ѝ в протокола възраст, същата е родена през *г.) е била приятелка на майката на ищеца и сочи, че от 1952-53г. познава семейството му. Излага, че ищецът притежава имот във вилната зона над кв. „А.“. Този имот в последно време много се е променил – преди е имало овошки и лозя, които били поддържани от дядото М., починал през *г. В имота е имало селскостопанска постройка с буре и декорация, в която дядото М. си е правел ракия. Освен това в имота е имало и една красива вила, на която бил написал „В. Я.“. След смъртта на дядо М., в имота останали да живеят майката и бащата на ищеца. След като С. е починал, нещата се променили. Други хора в имота не са живели освен посочените лица. Сестрата на Ел. си е идвала от гр. София само през лятото. В имота продължавал да живее ищецът М., ползвайки вила „Я.“. Имотът е с площ около 6.5-7 дка. Свидетелката допълва, че познава имота от 1960г. и оттогава не е виждала ученици да посещават този имот. Имало е лагерници, но в друг имот, който се намирал на около 500-600 метра от имота на М.. Соци, че процесният имот е ограден и има порта. Последно е видяла имота през 2019г.

Свидетелката Ст. (според отразената възраст към момента на разпита, същата е родена през *г.) сочи, че е снаха от *г. в семейство, което е обработвало място, съседно на имота на ищеца М.. Познавала се е с родителите на ищеца, с които са се събирали на пикници. Соци, че имотът, който тяхното семейство е обработвало, е бил около 3 дка, а този на родителите на ищеца – около 6-7 дка или малко по-голям. Имотът е ограден и тъй като нямали път до мястото си, свидетелката и семейството ѝ минавали през мястото на Ел. и С., които им отключвали. Виждала е сестрата на Ел. да посещава имота през лятото като гостенка и да идва на плаж. В имота постоянно са живеели М. и родителите му. Не знае за претенции към имота на трети лица. Свидетелката сочи, че в имота е имало стопанска постройка, в която стоварвали грозде и правели вино, а семейството на ищеца живеело в една къщичка, на която имало нещо изографисано. Не е виждала никога имотът да е ползван като ученически лагер. Виждала е ученици, които отиват на плаж, но в района не е виждала да има почивна база.

Свидетелят Р. сочи, че се е запознал с ищеца през 2003г. и бил поканен от него да го посети в имота, който се намира в м. „*“. В него имало къща с

интересна архитектура и отпред с надпис „Я.“. Майката на ищеца е правила сладко на свидетеля от смокините в двора. Родителите на ищеца са живели в този имот и са починали в него. В имота имало и още една стопанска сграда за животни, която била доста изоставена. Свидетелят не може да повярва, че в имота е имало лагер. Такъв е имало през два имота от имота на ищеца. Свидетелят не е виждал други хора да обитават процесния имот. Последният е бил ограден. Р. знае имота само като такъв на М., на майка му и баща му.

Според горните показания впечатленията на свидетелката К. са от периода около 1960г. до 2019г., на свидетелката Ст. – от 1970г., а на св. Р. от 2003г. до около *г. Всички сочат, че само семейството на ищеца и самият той са живели и ползвали този имот и в него е имало стопанска постройка и жилищна постройка с надпис „В. Я.“. Свидетелката К. е познавала и дядото на ищеца – М., починал през *г. Всички свидетели описват поземления имот с площ около 6-7 дка и ограден. Отричат в имота да е имало ученически лагер. Свидетелката Ст. познава местността още от 1970г., но не знае в района да е имало ученически лагер. Другите двама свидетели сочат, че в близост до процесния поземлен имот е имало ученически лагер. И тримата свидетели отричат да са виждали други хора в имота и настояват, че ищецът продължава да живее в жилищната постройка.

По правата на ответника относно процесните имоти.

С отговора на исковата молба е представено копие на Постановление № 38/07.05.1974г. на МС и ЦС на Българските професионални съюзи (БПС), с което е възложено на различни органи на изпълнителната власт и обществените органи да подобрят работата и да продължат изграждането на единната система за отдих и туризъм съобразно предходно Постановление № 10/13.04.1973г. Посочено е в същото, че Разпореждане № 93 на Бюрото на МС от 10.05.73г. за отреждане на терени за нуждите на обществения отдих и туризъм в Толбухински, Варненски и Бургаски окръг, следва да се изпълнява в зависимост от нуждите на Комитета за отдих и туризъм от терени и възможностите за обезщетяване на собствениците на имотите. С друго постановление № 169/31.12.1975г. са приети решения за увеличаване на легловия фонд за ускоряване развитието на отдиха, туризма и лечебно-оздравителната дейност на децата, учениците и студентите. В същото е посочено, че ръководството на отдиха и туризма на децата, учениците и студентите да се извършва съответно от Министерство на народната просвета, от Комитета за наука, технически прогрес и висше образование и ИК на ОНС. На последните е възложено да отредят до 30.10.1976г. терени за строителството на ученически и студентски бази за отдих и спорт за следващите две петилетки. Съобразно § 10 от ПЗР на Постановление № 151/04.08.1993г. на МС на РБ за изпълнението на ЗДБ за 1993г., от

01.01.1994г. регионалните звена „Ученически лагери“ и др. посочени бази и домове, преминават на финансиране чрез МОН.

От публикувана в ДВ, бр. 108/24.12.1993г. заповед № РД-14.33/13.12.1993г. на министъра на образованието и науката, се установява, че на осн. чл. 10, ал. 3 от ЗНП е открит Национален център за ученически отдих и туризъм при Министерството на науката и образованието като ЮЛ, с определен предмет на дейност, численост на персонала и директор. Посоченият център е преобразуван, считано от 01.01.1999г. на Национален център за ученически отдих, туризъм и спорт като държавно обслужващо звено към МОН – заповед № РД-14-110/29.12.98г. на министъра на образованието и науката. С нова заповед № РД-14-122/14.12.2001г. на МОН е преобразуван чрез сливане Националният център за ученически отдих, туризъм и спорт и Квалификационно-възстановителният център-София, в Национален център за отдих, възстановяване и спорт. Всички активи на сливаните ЮЛ е разпоредено да преминат към новия правен субект.

С решение № 1005/20.12.2004г. на МС на РБ са обявени имоти публична държавна собственост за имоти – частна държавна собственост, съгласно приложения № 1 и 2 и на министъра на образованието и науката е вменено в задължение да образува ЕООД на базата на недвижимите имоти, заедно с движимите вещи в тях, съгласно приложения № 1 и № 2. В приложение № 2 към т. 1 и 4 е представен списък на недвижимите имоти, предоставени за внасяне в капитала на ЕООД по т. 4, сред които към Регионално звено-Велико Търново е посочен имот в община Варна, А., терен с площ от 7.8 дка и брой вид сгради – 60Б (в легендата „Б“ означава бунгало).

На 24.01.2005г. министърът на образованието и науката е учредил ЕООД „Ученически отдих и спорт“, гр. София, с капитал в размер на 22 497 700 лв., формиран на базата на стойността на апортираните от държавата недвижими имоти-частна държавна собственост, заедно с движимите вещи в тях, съгласно Приложение № 2 към т. 1 и 4 от Решение № 1005/20.12.2004г. на МС на РБ. Описани са и непаричните вноски под формата на апорт на недвижимите имоти, сред които е и почивна база „А.“, находяща се в гр. Варна, кв. „А.“, състояща се от 60 бунгала и земя с обща площ от 7 800 кв.м., заедно с движимите вещи. Дружеството е регистрирано в Търговския регистър при СГС по ф.д. № 14268/04г. с решение № 1/27.01.2005г.

Със Заповед № РД-09-376/16.03.05г. на министъра на образованието и науката е наредено Националният център за отдих, възстановяване и спорт да предаде на ЕООД „Ученически отдих и спорт“, гр. София владението върху имуществото, представляващо непарична вноска на държавата в капитала на дружеството.

„Ученически отдих и спорт“ ЕООД, гр. София е било преобразувано в ЕАД с решение от 10.02.2006г. на СГС.

Видно от Акт за публична държавна собственост № 848/07.04.1998г., одобрен от областен управител – Варна, че същият е съставен на основание чл. 2, ал. 2, т. 4 от ЗДС, чл. 68, ал. 2 от ЗДС и чл. 147 от ППЗДС, писмо № 08-00-725/08.10.96г. на МОН и касае недвижим имот в гр. Варна, Почивна база на РЦУОТ кв. „А.“, представляващ: земя 7 800 кв.м., бараки 49 бр., построени 1965г., бараки 7 бр., построени 1967г., бунгала 4 бр., построени 1992г., вила със ЗП от 50 кв.м., построена 1939г., баня 25 кв.м., построена 1979г., склад от 30 кв.м., построен 1989г., тоалетна със ЗП от 25 кв.м., построена 1963г., кухня-склад със ЗП от 250 кв.м., построена 1981г., стая за съдове с площ от 15 кв.м., построена 1970г. Посочено е, че правата върху имота са предоставени на МОН, РЦУОТ, гр. Велико Търново, писмо № 08-00-725/08.10.96г. на МОН. В забележките е отбелязано, че съгласно заповед № РД-04-7706-381/02.09.2005г. на областния управител на Варна, в челната страница на акта вместо „публична“, да се чете „частна“. Със заповед № АО-06-7703-26/17.01.2006г. на областния управител имотът е бил отписан от актовете книги. В АДС е отбелязано още, че за имотите е бил съставен по-рано АДС № 401/07.05.1987г.

На 23.06.2005г. е бил съставен КНА № 40/23.06.2005г. за собственост върху недвижими имоти от нотариус Ал. Г., рег. № 194 на НК, гр. Варна, с който „Ученически отдих и спорт“ ЕООД, гр. София въз основа на представени писмени доказателства е било признато за собственик на ПИ в гр. Варна, район „А.“, землище кв. „Г.“, м. „*“, с площ от 7 800 кв.м., съставляващ № 2225 по КП`1958г., ведно с построените в имота обекти: бунгало (голямо, ново), построено 1995г. с площ от 39 кв.м., вила „Я.“, построена 1939г. с площ от 50 кв.м., бараки 4 бр., построени 1992г., бараки /големи/ 4 бр., построени 1967г., бараки 48 бр., построени 1965г., столова-кухня, построена 1981г. с РЗП от 250 кв.м., 2 бр. бани (малка и голяма), построени 1981г. и 1979г., тоалет, построен 1963г. с площ от 30 кв.м. и сграда-продукти, построена 1984г., с площ от 23 кв.м. Този КНА е бил поправен с НА за поправка № 43/20.07.2005г. относно вписания размер на данъчната оценка на имотите. При съставянето на КНА са били представени цитираните по-горе АДС № 848/07.04.1998г., решение № 1005/20.12.2004г. на МС на РБ, списък на недвижимите имоти, предоставени за внасяне в капитала на „Ученически отдих и спорт“ ЕООД, гр. София, извлечение-разпечатка на сметка „203“ – сгради от баланса на дружеството, решение за фирмената регистрация на дружеството и съответните удостоверения за ДО и скица на имотите.

От представените на л. 218-240 от делото на ВОС заверени копия от

молби за назначаване, от трудови договори и заповеди за прекратяване на трудови правоотношения поради изтичане на уговорения срок, се установява, че за периода 2006-2007г. са били учредявани трудови правоотношения между „Ученически отдих и спорт“ ЕАД, гр. София и различни физически лица за длъжности с място на работа в РЗ „Велико Търново“, ПБ „А.“, кв. „А.“, гр. Варна, като „готвач“, „помощник-готвач“, „перач“, „спасител на плажа“, „чистач“, касаещи само летните месеци. В поименното щатно разписание на дружеството, в сила от 01.01.07г. е вписна длъжността „домакин“ на ПБ „А.“.

От издадените от Община Варна удостоверение и справка относно облагаеми и деклариращи имуществата за целите на облагането по ЗМДТ, се установява, че регистриран като собственик по деклариращи данни в информационния масив, актуален към 19.12.22г. на ПИ с идентификатор 10135.5507.85, ведно с построените в него сгради – едноетажна жилищна сграда с идентификатор 10135.5507.85.8 със ЗП от 53 кв.м. и стопанска постройка с идентификатор 10135.5507.85.22, е ответникът „Ученически отдих и спорт“, с посочен БУЛСТАТ. Отражено е, че всички задължения за периода от 01.01.05г. до 31.12.21г. по партидата са били платени.

От представените от ищеца документи (т. I, л. 65-72) се установява, че през 2017г. въз основа на решение на СД на „Ученически отдих и спорт“ ЕАД е било обявено провеждането на търг с тайно наддаване за отдаване под наем срочно и възмездно на собствената на дружеството почивна база „Г. А.“, поземлен имот, находящ се в гр. Варна, район „А.“, землище „Г.“, м. „*“, с площ от 7 800 кв.м., съставляващ ПИ № 2225 по КП на местността от 1958г., ведно с построените в обекта, съобразно описанието им в цитирания по-горе КНА № 40/23.06.2005г. Няма данни за успешното приключване на този търг.

Със заповед № РД-09-103/17.09.20г. на изпълнителния директор на ответното дружество е бил прекратен открития с негово решение № РД-10-32/12.08.20г. нов търг с тайно наддаване за отдаване под наем на почивната база „А.“ в гр. Варна, район „А.“, представляваща ПИ с идентификатор 10135.5507.85 с площ от 8 101 кв.м. по кадастралната скица, ведно с построените 16 бр. едноетажни сгради, посочени с идентификатори, включително и процесните - с идентификатор 10135.5507.85.8 и идентификатор 10135.5507.85.22, поради несъответствие на подадената от единствения участник оферта с условията на тръжната документация.

По делото са разпитани и свидетели, водени от ответната страна. В показанията си св. Велинов (бивш служител на ответното дружество за периода от 01.06.16г. до 12.11.18г., заемал различни длъжности – „експерт инвеститорски контрол“, „главен експерт управление на собствеността“) сочи, че дружеството разполага с имот в гр. Варна, кв. „А.“. Веднъж

служебно е посещавал трите бази в кв. „Г.“ и трябвало да посети и базата в кв. „А.“, но се затруднили при намирането ѝ. Посетили база, която се оказало, че е на „Централен кооперативен съюз“. Оттам портиер ги упътил и им показал съседен имот, който бил заключен и не могли да влязат, но видели в имота две тухлени сгради. Предполага, че това е бил търсеният имот. Едната сграда била около 200 кв.м., а другата подобна на нея. Никого не са видели в имота. Свидетелят сочи, че този лагер не е работил, а и не вижда по какъв начин е могъл да работи. Не си спомня да е участвал в подготовката за обявяване на конкурси и търгове за наемане на процесната база, макар и да си спомня за направен опит за подготовка на документи за отдаването му под наем през 2017г.

Показанията на св. К. съдът преценява съобразно нейната заинтересованост в полза на ответното дружество, тъй като същата заема длъжността „управител“ на собствен на дружеството хотел в с. Кр., започвайки работата си там от *г. Сочи, че дружеството разполага с база в кв. „А.“, м. „*“, но по същата не са правени ремонти много отдавна и за същата няма резервации от много години. Споделя, че е минавала с колеги през тази почивна база и са констатирали лошото ѝ състояние. Последно са минали през 2021г. (две години преди датата на разпита) и видели, че всичко е порутено, бунгалата са дървени и всичко е занемарено. Свидетелката не помни дали е имало врата на имота, споделя, че са минали само с колата и не са влизали в имота.

В обобщение на показанията на двамата свидетели следва да се посочи, че те знаят за притежаването на имот от дружеството, представляващ почивна база в гр. Варна, кв. „А.“, м. „*“. И двамата нямат непосредствени впечатления относно самия имот, тъй като и двамата са го оглеждали през оградата. Знаят, че ремонти в базата не са правени, а нейното използване по предназначение, предвид изключително лошото състояние на постройките, е невъзможно. При посещенията си не са заварили никого в имота.

От заключението на първоначалната СТЕ, приобщено в с.з. на 24.02.23г., се установява, че за местността е налице изготвен КП`1950г., който няма данни да е бил одобрен с нарочна заповед, но е бил технически използван при изработката на следващия КП – този от 1968г. През 2008г. е била одобрена КKKP и по този план имотът е с идентификатор 10135.5507.85. Изготвена е комбинирана скица за процесния имот, съобразно отразяванията в КП`50г. и КК`2008г. Според скицата ПИ с идентификатор 10135.5507.85 попада върху два имота по първия КП – ПИ 1251 и ПИ 1272 (приложение 1). От приложение 2, представляващо комбинирана скица между КП`68г. и КК`08г. се налага извода, че процесният ПИ по КК се припокрива почти изцяло с имот пл. № 2225 по КП`68г. (разликата е 121 кв.м.). В с.з. вещото

лице допълва, че е налице ОУП за цялата община и в същия процесният ПИ е предвиден за ниско жилищно застрояване с понижени показатели. Няма ПУП и приложена регулация, но имотът е включен в строителните граници.

От заключението на допълнителната СТЕ, приобщено в с.з. на 22.05.23г., се установява, че в КП 50г. са били отразени общо 6 постройки (комбинирана скица № 1), едната от които под № 1А представлява навес (предвид начина ѝ на означение в плана) с площ от 132 кв.м., а другата е под № 3А – масивно едноетажно жилище, с площ от 51 кв.м. Поземленият имот в сегашните си очертания по действащата КК е бил разположен върху два означени в КП 50г. имоти – пл. № 1272 с площ от 4 986 кв.м. (разположен почти изцяло върху този имот) и върху част от имот пл. № 1251 (целият с площ от 5 714 кв.м., но разположен само върху площта му от 3 179 кв.м.) – комбинирана скица № 1. Записванията в разписните листи за двата поземлени имота с пл. № 1272 и пл. № 1251 е съответно „Неустановен. Празно място“ и „Неустановен. Лозе“.

В следващия КП 68г. процесният поземлен имот е имал очертанията и площ почти идентични на актуално отразените по действащата КК – бил е отразен като пл. № 2225, с площ от 8 321 кв.м. и с посочване в разписния лист – „Пионерски лагер, гр. В. Т.. Двор“. В този КП върху имота са били отразени общо 73 постройки, от които 52 бр. по-малки бараки, 4 бр. по-големи бараки, 5 бр. бунгала, 5 жилищни сгради, 5 други сгради, една от които паянтова. Под № 64 и № 65 са означени две едноетажни масивни жилища с площ съответно 180 кв.м. и 50 кв.м., а под № 70 – масивно едноетажно жилище с площ от 51 кв.м. Почти всички сгради (с изключение на тези с №№ 1, 7, 16, 17, 26, 34, 37, 62 и 63) са били разположени в имот пл. № 1272 по КП 50г.

В одобрената през 2008г. КК процесният имот е нанесен с идентификатор 10135.5507.85, с площ от 8 101 кв.м., ведно с построените в него общо 21 бр. едноетажни сгради, посочени с идентификатори от 10135.5507.85.1 до 10135.5507.85.21. За всички е посочено, че са изградени през 1947г. За процесния имот с идентификатор 10135.5507.85.8 е отбелязано в регистъра, че е жилищна, еднофамилна, масивна, едноетажна сграда с площ от 53 кв.м. За имоти с идентификатори 10135.5507.85.1 и 10135.5507.85.3 е посочено, че са жилищни, еднофамилни, масивни, едноетажни, съответно с площ от 192 кв.м. и 45 кв.м. (комбинирана скица № 3). Действащата КККР е изменена през 2014г. относно процесния ПИ и изменението се състои в увеличение на неговата площ с 16 кв.м. (в северозападната му част) – имотът станал с обща площ от 8 117 кв.м. Като собственик на имота е записано ответното дружество „Ученически отдих и спорт“.

През 2018г. в действащата КККР върху процесния имот са отразени 16 бр. сгради (комбинирана скица № 4). За процесните сгради с идентификатор

10135.5507.85.8 и с идентификатор 10135.5507.85.22 е отбелязано съответно: вилна сграда, едноетажна, еднофамилна, с площ от 53 кв.м. и сграда за обществено хранене, едноетажна, с площ от 237 кв.м. Вещото лице е обяснило, че първата от двете сгради се е появила за първи път в КП`50г. и там отговаря на сграда № 3А, с площ от 55 кв.м., а втората сграда е отразена едва през 2014г., съгласно посочена заповед на началника на СГКК-Варна, като тя обединява в себе си сграда с № 85.1 и № 85.3 по КККР от 2008г. Освен това на мястото на сегашната сграда с № 22 (237 кв.м.) е имало отразена голяма постройка с площ от 132 кв.м. още в КП`50г.

Съпоставяйки описаните в АПДС № 848/07.04.1998г. постройки с отразените в КККР от 2008г., вещото лице е посочило, че в КККР не са били отразени описаните в АПДС 49 бараки с площ по 14 кв.м., 7 бараки с площ по 20 кв.м., 4 бр. бунгала с площ по 20 кв.м., баня с площ от 25 кв.м. и стая за съдове с площ от 15 кв.м. Вилата с площ от 50 кв.м., описана в АПДС съответства на сграда № 08 с площ от 53 кв.м. по КККР от 2008г. Кухнята/склад с площ 250 кв.м. от АПДС отговаря на две сгради с обща площ от 237 кв.м. (сграда № 01 от 192 кв.м. и сграда № 03 с площ от 45 кв.м.) по КК от 2008г., а в КК от 2014г. са обединени в сграда № 22 с площ от 237 кв.м. В КП`68г. сградата съответства на 2 сгради с обща площ от 230 кв.м. (сграда № 64 с площ от 180 кв.м. и сграда № 65 с площ от 50 кв.м.), а преди това отговаря на сграда № 1А по КП`50г.

На скица № 6 вещото лице е отразило и разположението на помещенията в сграда с № 22 (с предназначение - сграда за обществено хранене) по ККК от 2018г. – общо 4 помещения.

При осъществената съпоставка на всички индивидуализиращи белези на имотите, описани в АПДС № 848/07.04.98г. и на тези в КНА № 40/23.06.05г., вещото лице достига до извода, че е налице съвпадение относно поземлените имоти – съвпадение по кадастрален № 2225, по площ – 7 800 кв.м. и по 5 граници; съвпадение е налице и по отношение на описаните сгради – 56 бараки, 1 бунгало, относно вилата от 50 кв.м., банята, склада, тоалетната и стаята за съдове.

При сравнението между описаните в АПДС № 848/07.04.98г. имоти и тези, отразени и описани по действащата КК процесни имоти, вещото лице достига до извода, че относно поземления имот (пл. № 2225) с площ от 8 321 кв.м. (по действалия КП`68г.) и процесния с идентификатор 10135.5507.85 с площ от 8 117 кв.м., е налице припокриване на площ от 8 043 кв.м. Намерена е такава идентичност и по отношение на описаната в АПДС вила с площ от 50 кв.м. и процесния имот с идентификатор 10135.5507.85.8 (вилна сграда с площ от 53 кв.м.), както и по отношение на описаната в АПДС кухня/склад с площ от 250 кв.м.и отразената с идентификатор 10135.5507.85.22 сграда за

обществено хранене с площ от 237 кв.м. (разликата е относно записаното предназначение на сградата).

Вещото лице е посочило, че при огледа на място на сградата с идентификатор 10135.5507.85.22 с геодезическо заснемане на граничните точки по контура на сградата се установило следното: тя е със застроена площ от 237 кв.м., съществува на терена, но не е използвана, тъй като е в окаяно състояние – пред самосрутване (покривът е пропаднал или липсва покривно покритие на места, стените са обрушени, дограмата е компроментирана и без остъкляване).

В заключението си експертът сочи, че в същата местност по КП`68г. има отразен имот с пл. № 1699, с площ от 4 755 кв.м., за който в разписната книга към плана е записано „пионерски лагер“ с неустановен собственик. По действащата КК`2008г. имотът е с идентификатор 10135.5507.71, с площ от 4 745 кв.м., с неустановен собственик и предназначен за ниско застрояване. Въздушното разстояние между процесния ПИ с идентификатор 10135.5507.85 и посочения имот, е 30 м. (комбинирана скица № 7).

В с.з. вещото лице е допълнило, че при огледа на процесния имот е установило, че същият е ограден от всички страни и се влиза в него от западната му посока, но има и вход със стълбище, които входи вещото лице е отбелязало на скица № 2. Към момента завареното положение е такова, каквото е било заснето при изработването на КККР от 2008г. (отразените имоти на скица № 3). При огледа си експертът е установил, че поземленият имот е силно залесен с дървесна горска и храстова растителност, имало и плодни дръвчета, поради което видимостта му е била ограничена, но въпреки това е видял наличието на сградите, отразени и в КК (скица № 3). Относно отразяването на постройките в КП`68г. вещото лице сочи, че те са с означението „ПЖ“ и строителни книжа за същите не е срещал.

От допълнителното заключение по СТЕ, приобщено в с.з. на 14.07.23г. се установява, че процесният имот с идентификатор 10135.5507.85 с площ от 8 117 кв.м. съвпада/припокрива се с части от два имота по КП`50г. – върху част от 3132 кв.м. от имот 1251 и върху част от 4 743 кв.м. от имот 1272. Върху графичната извадка от КП`68г. относимият имот № 2225 е с площ от 8 321 кв.м., собственик – Пионерски лагер, гр. В. Т., предназначение на територията – земеделска, начин на трайно ползване – пасище. Процесният имот с идентификатор 10135.5507.85 с площ от 8 117 кв.м. съвпада/припокрива се с 8 043 кв.м. от имот 2225 и върху малки части от общо 74 кв.м. от съседни имоти. Регулационните разработки, извършени в относимата част от територията на м. „*“ са: ЗРП 1991г. (проект), ПУП-ПРЗ`2005г. и ПУП-ПРЗ`2008г. Проектът на ЗРП от 1991г. не е бил одобряван.

В скица приложение № 5 към това заключение е дадена графичната извадка от този проект на ЗРП, в който за процесния имот е бил предвиден парцел XII в кв. 2, чиито регулационни граници съвпадат с имот пл. № 2225 по КП`68г. (с изключение на северната граница, където е била проектирана улица с ширина от 8 м.). Този парцел е бил предвиден за „училище“. Мероприятието не е реализирано. По ПУП-ПРЗ е налице одобряване само за съседни УПИ – XLII-2224Б (предвиждане на тупикова отсечка за осигуряване на достъп до имота) и УПИ XLIII-2224В и УПИ XLIV-2224Г, в кв. 2 (предвиждане на тупикова улична отсечка). Предвижданията и на този ПУП не са реализирани. Констатирано е, че по делото няма данни за извършено отчуждаване на земята в границите на сегашния процесен поземлен имот.

С оглед на така установените по делото факти следва да се приеме, че предявените в евентуалност положителни установителни искове са неоснователни. Съдът намира, че от съвкупния анализ на подробно коментираните по-горе доказателства, се налага извода, че ищецът не доказва по делото неговите праводатели и самият той да са осъществявали непрекъснато, несмущавано и явно демонстрирано по отношение на всички останали правни субекти владение, с намерението за своене на процесните недвижими имоти. В процесния поземлен имот е имало изградена около 1939г. жилищна постройка (с наименование върху същата „Вила „Я.““) и стопански постройки, едната от които е била по-голяма, представляваща навес с площ от 132 кв.м. (съгласно заснемането им в КП`50г.). Няма данни кой е построил сградите. Може да се приеме, че най-късно до около 1963г. в имота са живели дядото на ищеца – М. З. и неговата дъщеря Ел. и съпруга й Ал. (с когото се твърди, че са сключили граждански брак през *г.). В посочения КП`50г. не е отразена чия собственост е имота. От съставения АПДС № 848/07.04.98г. е отразен момента на изграждането на множество постройки в процесния поземлен имот като най-старата представлява масивната тоалетна със ЗП от 25 кв.м., изградена през 1963г., а след това е налице индикация за извършено масирано строителство върху целия поземлен имот за периода от 1965г. (49 бараки), 1967г. (7 големи бараки), 1970г. (стая за съдове), 1979г. (баня), 1981г. (преустройство на стария навес в кухня/склад са със ЗП от 250 кв.м.), 1989г. (склад) и 1992г. (бунгала 4 бр.). Построените към 1968г. постройки са били отразени в КП`68г. В този план имотът е отразен като „Пионерски лагер, гр. В. Т.“.

Поради това съдът не приема за достоверни показанията на свидетелките К. и Ст., които сочат, че в имота непрекъснато е живяло цялото семейство на ищеца и в имота не е имало нито други постройки (освен вилата и стопанската постройка, където дядо М. си правел ракия), нито ученически лагер, нито почиващи ученици, а напротив – сочи се, че семейството на ищеца

е заключвало портата на изцяло оградения, голям вече по площ според плана от 1968г. имот (пл. № 225, с площ от 8 321 кв.м.) и са пропускали семейството на св.Ст. (по спомените ѝ след 1970г.), за да достигнат до обработваното от тях съседно място.

За имота е бил съставен предходен акт за публична държавна собственост още от 07.05.1987г., а последващо съставеният АПДС от 07.04.98г. е на осн. чл. 2, ал. 2, т. 4 от ЗДС (който в редакцията си към датата на съставянето на акта гласи, че публична държавна собственост са други имоти, предназначени за трайно задоволяване на обществени потребности от национално значение чрез общо ползване) и чл. 147, т. 1 от действалия към него момент ППЗДС (който е имал редакцията, че актове за държавна собственост се съставят за всички недвижими имоти и вещни права - собственост на държавата, вкл. и за сградите заедно с прилежащия към тях терен, ако е възможно да се определи такъв, намиращи се извън границите на населените места и селищните образувания, включително сградите, построени в земи от държавния горски фонд. Ако със специална правна норма е въведена забрана за определяне на прилежащ терен, е посочено, че сградата се актува заедно с правото на строеж върху терена).

Посочено е в съставения АПДС от 07.04.98г., че правата върху имота са предоставени на МОН, РЦУОТ, гр. Велико Търново, писмо № 08-00-725/08.10.96г. на МОН.

Горното налага извода, че най-късно от 1965г. държавата е започнала да упражнява права върху имота, използвайки го за нуждите на ученически отдих и изграждайки в него съответните необходими за това постройки. Съобразно цитираното по-горе Постановление № 151/04.08.1993г. на МС на РБ за изпълнението на ЗДБ за 1993г., от 01.01.1994г. регионалните звена „Ученически лагери“ и др. посочени бази и домове, са преминали на финансиране чрез МОН, поради което и министърът на образованието и науката е открил Национален център за ученически отдих и туризъм при МОН като ЮЛ, който е бил преобразуван, считано от 01.01.1999 г. на Национален център за ученически отдих, туризъм и спорт като държавно обслужващо звено към МОН, а от 2001г. последният е преобразуван чрез сливане с Квалификационно-възстановителният център-София и станал Национален център за отдих, възстановяване и спорт. Всички активи на сливаните ЮЛ са преминали към новия правен субект. До 2004г. имотът е бил публична държавна собственост според съставените АПД № 401/07.05.1987г. и № 848/07.04.1998г., когато с решение № 1005/20.12.2004г. на МС на РБ е обявен за имот частна държавна собственост. В изпълнение на това решение министърът на образованието и науката на 24.01.2005г. е учредил ответното ЕООД „Ученически отдих и спорт“, гр. София, с капитал в размер на

22 497 700 лв., формиран на базата на стойността на апортираните от държавата недвижими имоти-частна държавна собственост, заедно с движимите вещи в тях, сред които е и почивна база „А.“ към Регионално звено-Велико Търново, находяща се в гр. Варна, кв. „А.“, състояща се от 60 бунгала и земя с обща площ от 7 800 кв.м., заедно с движимите вещи. Владението върху същите е било предадено на дружеството в изпълнение на заповед № РД-09-376/16.03.05г. на министъра на образованието и науката от Националният център за отдих, възстановяване и спорт. Със заповед № АО-06-7703-26/17.01.2006г. на областния управител на Варна имотът е бил отписан от актовете книги.

На 23.06.2005г. ответното дружество се е снабдило с КНА № 40/23.06.2005г. за собственост върху недвижими имоти от нотариус Ал. Г., рег. № 194 на НК, гр. Варна, с който въз основа на горните писмени доказателства, същото е било признато за собственик на процесния поземлен имот, индивидуализиран по данните от КП'68г. като имот пл. № 2225, включително и с процесната вила и столова-кухня, построена 1981г. с РЗП от 250 кв.м. Имотите са били включени в сметка „203“ – сгради от баланса на дружеството. За периода 2006-2007г. са били учредявани трудови правоотношения между „Ученически отдих и спорт“ ЕАД, гр. София и различни физически лица за длъжности с място на работа в РЗ „Велико Търново“, ПБ „А.“, кв. „А.“, гр. Варна, като „готвач“, „помощник-готвач“, „перач“, „спасител на плажа“, „чистач“. В поименното щатно разписание на дружеството, в сила от 01.01.07г. е вписана длъжността „домакин“ на ПБ „А.“.

Поради това и съдът не кредитира показанията на св. Р., който сочи, че през 2003г. е посещавал имота в м. „*“, в която живеели ищеца и родителите му във вила „Я.“ и в същия имот не е имало никакви други постройки, освен доста изоставената сграда за животни. Както се установи и от вещото лице, към настоящия момент са налични отразените още през 2008г. в КККР 16 бр. постройки (а през 2008г. те са били 21 бр. – виж списъка на отразените сгради в т. II, л. 377). Съдът не кредитира показанията и на останалите две свидетелки, че ищецът продължава да ползва имота и живее във вила „Я.“, имайки предвид описанието на целия имот от вещото лице, съобразно извършения оглед на имота през 2023г. - същият е обрасъл от всякаква растителност и е дори трудно да се видят всички постройки в него. В тази насока е налице онагледяване на състоянието на процесната вила „Я.“ от снимката, представена от самия ищеца на нейната фасада – т. I, л. 26. Изключително лошото състояние на имота се установява и от показанията на св. Велинов и св. К., които сочат, че е невъзможно ползването на имота, предвид порутените сгради и неподдържането му. Освен това и двамата

сочат, че в имота не са заварили никого.

По делото се установи още, че за периода от 01.01.05г. до 31.12.21г. ответното дружество редовно е заплащало и дължимите за декларирания от него за целите на облагането с МДТ недвижим имот. Наред с горното, от представените по делото документи се установи, че през 2017г. и 2020г. са били обявявани от ответното дружество и търгове за отдаване на процесния имот под наем, които са останали неуспешни поради липса на кандидати или поради нередовни тържни документи.

Поради всичко това следва да се приеме, че ищецът не установи по пътя на главното и пълно доказване нито придобиването на имотите от неговия дядо М. З. по давност за периода от 1933г. до 1955г., а от него по наследяване – от неговата майка, а от нея по наследяване – от самия ищец, нито придобиването на имотите от самия ищец чрез придобивна давност – за $\frac{1}{4}$ ид. част от имотите в периода от *г. /смъртта на баща му/ до предявяване на иска, а за останалите $\frac{3}{4}$ ид. части – давностно владение в периода от *г. /смъртта на майка му/ до предявяване на иска с присъединяване на владението на своята майка в периода от 14.07.*г. до 17.04.*г. и на нейния наследодател в периода от 1933г. до 1966г. Поради това предявените в евентуалност искове са неоснователни и следва да се отхвърлят. Първоинстанционното решение следва да се потвърди.

По разноските за въззивната инстанция.

Съобразно отправеното от въззиваемата страна искане и на осн. чл. 78, ал. 3 от ГПК, в полза на ответното дружество следва да се присъди сумата от 6 000 лв., представляваща заплатено адвокатско възнаграждение за процесуално представителство пред въззивната инстанция. Не следва да се присъжда сумата от 119.72 лв., представляваща направени от адвоката разходи за пътуване, тъй като същите не представляват съдебно-деловодни разноски.

Воден от горното, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 979/07.08.23г., постановено по гр.д. № 1283/22г. по описа на ВОС.

ОСЪЖДА М. А. А., ЕГН ***** от гр. В., кв. „А.“, ул. „* **“, бл. *, вх. *, ет. *, ап. * да заплати на „Ученически отдих и спорт“ ЕАД, гр. София, ЕИК 175030371 сумата в размер на 6 000 (шест хиляди) лв., представляващи разноски за въззивната инстанция, на осн. чл. 78, ал. 3 от ГПК.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния

касационен съд в едномесечен срок от връчването му на страните /чрез процесуалните им представители/ при наличието на предпоставките за допускане на касационно обжалване съобразно чл. 280, ал. 1, ал. 2 от ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____